

Henkistä heraldiikkaa.

Kuningas- ja aateliskruunut ja -vaakunat ovat, niinkuin tiedämme, vertauskuvia kantajainsa korkeammasta yhteiskunnallisesta arvoasteesta. On olemassa kokonainen tiede, heraldiikka, joka tutkii näiden vertauskuvien syntyä ja merkitystä. Kuten yleensä on laita inhimillisten vertauskuvien, on näidenkin symbolein syntyperä oikeastaan okkultista laatua, ja niiden tarkoituksena on alkuaan ollut kuvata ominaisuuksia kantajain, fyysillisille silmille näkymättömissä, käyttövälineissä. Kruunun tarkoituksena oli kuvata sielullista valokehää ihmisen pään ympärillä ja vaakunan jalointa ominaisuutta hänen tunneruumiinsa. Jokainen selvänäkijä nimittäin tietää, että ihmisen pään ympärillä alkaa loistaa, sitä myöten kun hän älyllisesti ja henkisesti kehittyy, ja myöskin, että tunneruumiin ominaisuuksia kuten jaloutta, urhoollisuutta, puhtautta j.n.e. kuvaavat astraalisesti erilaiset luonnosta, varsinkin eläinkunnasta, otetut muodot. Jos tahtoisimme teosofisina salatieteilijöinä tarkemmin määritellä loistokehää pään ympärillä, voisimme sanoa, että se *gloria*, joka inspiratsioonin hetkellä loistaa puhdistuksen tiellä kulkijan pään ympäri, saavuttaa pysyväisen aurinkomaisen muodon ja hohteen, kun adepti-ihminen kulkee neljännen ja viidennen vihkimyksen välisellä tiellä, ja toiselta puolen, että se suurenmoinen ja valtavan loistoinen kuningaskruunu, joka Mestarin päätä koristaa, myös yksinkertaisempänä, mutta yhä kauniimmaksi kehittyvänä aateliskruununa loistaa vihityn opetuslapsen ohimoilla. Todellinen jalosukuisuus on täten sielullista laatua, ja jokainen ihminen on syntyperältään kuninkaanpoika, joka kerran itse tulee kuninkaaksi, kun hän nousee niitä portaita, jotka valtaistuimelle vievät.

Pekka Ervast.